

בתערוכה "יום אחד תהיי אימא" מיכל בלייר מעלה שאלות על נשיות ומהותה; על תפקידי האישה המסורתיים, על אימהות, היריון וילדות. תפקידים המעצבים את זהותה של כל אישה. בין שהיא בוחרת לקבלם או לצאת נגדם, הם עדיין יעצבו את זהותה אל מול החברה.

דימויה של נמלת דבש שזור בתערוכה כולה. נמלה זו, האוגרת דבש בגופה עד בוא החורף ובימות הרעב מקריבה את עצמה למען שאר נמלי הקן, מסמלת אצל בלייר את הקונפליקט הנשי הפנימי שבין הרצון להיות אם ובין הפחד מההקרבה והויתור על האוטונומיה והעצמיות.

דרך חזרתה לזיכרונות ילדות המשלבים משחק בדימויים וחומרים שונים, בלייר יוצרת שיח על מהות הילדה שתהיה אישה – הילדה שמאז היוולדה הפוטנציאל של האימהות מלווה אותה כצל, והיא שואלת אם היא מחויבת למלא פוטנציאל זה כדי לממש את נשיותה, או שמא באפשרותה לבחור אחרת, ועדיין להיות שלמה, לא שבורה ולא פגומה.

בלייר תופרת קטעי זיכרון אינטימיים ואישיים. דרך שימוש בחומרים מקומיים, פרחים וצמחים, היא יוצרת התבוננות ילדית, חסרת מגדר, שממוקדת בפרטים כמעט מיקרוסקופיים, לצד חוויות אינטימיות, נשיות ונטולות גברים. יחסים בין סבתא, אם ובת, חוויות שעוברות בין הדורות ומעבירות את משמעות החיים ללא מילים – דרך חיבוק, נשיקה וטיפול.

בתערוכה שתי סדרות: אחת של תחריטים מטופלים, ואחת של עבודות בתלת-ממד, ספק פסלים ספק תכשיטים. בעבודות התחריט והציור ניתן לראות חיפוש איורי של סיטואציות שקשה לתפוס במילים. סיטואציות שבהן דמויות מספרות סיפור של חוויה גופנית ומחפשות את הזיכרון הפיזי כמעט, שמדגדג מאחורי העורף. בעבודות בתלת-ממד בלייר יוצרת אובייקטים כמעין דימויים שורשיים, חומריים, מטרידים, המניעים דיאלוג עם רעיונות מופשטים, כמו תחושת בטן.

בין שתי הסדרות, מחברים חוטים רעיוניים ומוחשיים; חומרים ורעיונות זורמים ביניהן בכוח דיפוזי של חוק הכלים השלובים. כך, בערבוב ודילוג בין מציאות לדמיון, בין חומרי לרוחני, בלייר משחזרת את קטעי הזיכרון, שבו-בזמן גם טומנים בחובם עיוות של השנים וההתבגרות – עיוות שנובע מכפיית המחשבה והפרשנות על החוויה התמימה והפשוטה.

